

Pony Tím

Poník zachraňuje

Nájdu Anna a Orišek
stratené dievčatko?

Jeanne Betancourt

Jeanne Betancourt

Poník zachraňuje

Pony tím 5

Ilustroval Paul Bachem

VYDAVATELSTVO
ARKUS

PONY PALS, BOOK 5: PONY TO THE RESCUE:
Text copyright © 1995 by Jeanne Betancourt
Illustrations copyright © 1995 by Scholastic Inc.
All rights reserved. Published by arrangement with
Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA

Translation © by Tomáš Mečír, 2015
Slovak edition © by ARKUS, 2015

Z anglického originálu Pony to the Rescue,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Scholastic Inc. v roku 1995,
preložil Tomáš Mečír.

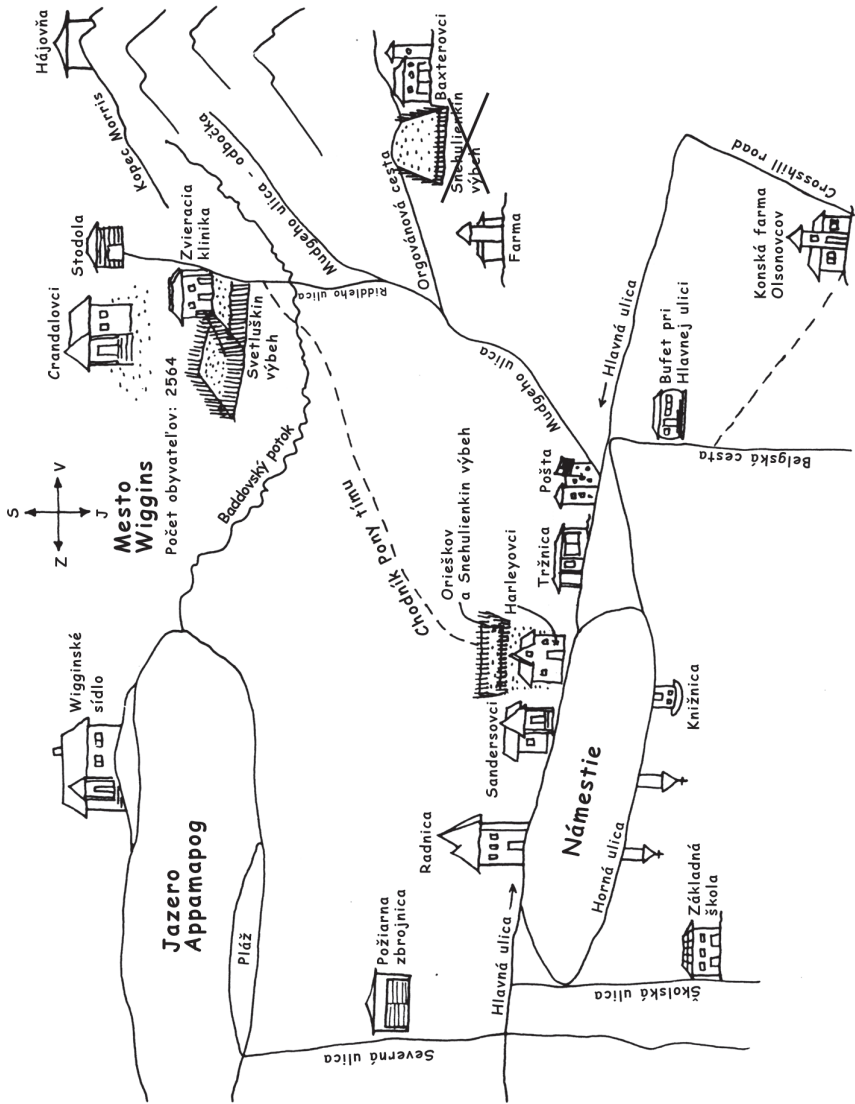
Vydal ARKUS, s.r.o., Senica, v roku 2015
ako svoju 349. publikáciu.
Prvé vydanie

Aktuálny zoznam našich publikácií s možnosťou objednávok
nájdete na internetovej adrese:
www.vydarkus.eu

ISBN 978-80-8103-085-7

Pre moju sestru Teri

Autorka ďakuje Gayovi Rickenbackerovi z Cornerstone Academy a Elvii Gignoux za to, že svojimi znalosťami obohatili tento príbeh o koňoch.

Jazdy na poníkovi

Anna Harleyová vplietala do čiernej hrivy poníka Oriška modré stužky. Kým pracovala, premýšľala o dni, ktorý ju čaká, a o každoročnom jarmoku na požiarnej stanici. Mala rada akcie, ktoré dobrovoľní hasiči pripravovali pre obyvateľov Wigginsu. Anna každé leto chodievala na jarmok, kde sa zúčastňovala na takých súťažiach, ako je hod obručou, jedla také dobroty, ako je cukrová vata a pukance, a vozila sa na takých atrakciách, ako je autodróm a ruské koleso.

Annin otec bol dobrovoľný hasič a mal na starosti prípravu hier a kolotoče. Tento rok sa spýtal

Anny a jej priateľiek – Lulu Sandersovej a Pam Crandalovej – či by ako atrakciu mohli ponúkať jazdu na ich poníkoch. „Jazdy na poníkoch budú veľký hit,“ povedal im. „Decká jazdy na poníkoch zbožňujú.“

Pony tím okamžite súhlasil. A teraz nadišiel jarmočný deň a Anna sa nemohla dočkať, kedy sa začne!

„Ako vyzerá Snehulienka?“ prihovorila sa Anne Lulu.

Anna pozrela na Snehulienku a zistila, že Lulu práve zaplietla do bielej hrivy svojho poníka aj poslednú stužku.

„Je krásna!“ zhíkla Anna.

„A Orišek je naozaj pôvabný,“ dodala Lulu.

„Ocko pre nás pripravuje okruh, ktorý bude ohraničený lanom,“ oznámila Anna. „A pomôžu nám aj ďalší traja hasiči.“

„Pomôžu nám s čím?“ spýtala sa Lulu.

„Budú kráčať vedľa malých detí, ktoré budú jazdiť,“ povedala Anna. „Vďaka tomu sa budeme môcť sústrediť na vedenie poníkov.“

„To je dobrý nápad,“ prikývla Lulu. „Príde veľa deciek, ktoré na poníkovi nikdy nesesedeli.“

Anna zbadala Pam Crandalovú a jej poníka Svetlušku, ako sa blížia klusom od chodníka Pony tímu. „Už sú tu,“ zvolala Anna. Pam bývala na opačnom konci jeden a pol míle dlhého chodníka, po ktorom sa mohla poľahky dostať k domu, kde bývala Anna.

Pam zaviedla Svetlušku k zvyšným dvom poníkom. Anna pohladila Svetlušku po čele. „Vyzeráš skvele, Svetluška!“ pochválila ju. Pam zaplietla levanduľovo modré stužky aj do Svetluškinej hrivy. A mala na sebe, rovnako ako Anna a Lulu, levanduľovo modrú vestu. Kvôli jazdám na poníkoch si všetky tri obliekli oblečenie v oficiálnej farbe Pony tímu.

Anna nasadla na Oriška a Lulu na Snehulienku. „Podme na jarmok,“ navrhla Pam.

Keď sa Pony tím blížil na poníkoch po Severnej ulici k hasičskej stanici z červených tehiel, Anna začula hudbu z kolotočov a vzrušené hlasy detí.

Zacítila dokonca aj vôňu pukancov a cukrovej vaty.

Lulu ukázala pred seba. „Pozrite,“ povedala, „na jazdy na poníkoch už čaká celý rad detí.“

Vedľa namaľovanej cedule JAZDY NA PONÍKOVI \$1,00 Anna napočítala päť detí.

Keď Anna zosadla z Oriška, zjavilo sa vedľa nej malé dievča s rovnými svetlými vlasmi.

„Môžem jazdiť na tomto poníkovi? Môžem?“ spýtala sa.

„Iste,“ prikývla Anna, „na to sme tu. Volá sa Orišok.“

Dievča pohladilo Oriška po šiji. „Je taký milý,“ povedalo, „Orišok, si najlepší.“

„Radšej sa vráť naspäť do radu,“ vyzvala ju Anna. „Ale keď na teba príde rad, postarám sa, aby si jazdila práve na Oriškovi.“

„Okej,“ súhlasilo dievča.

„Ako sa voláš?“ spýtala sa Anna.

„Rozália Laceyová,“ odpovedalo dievča a bežalo naspäť na svoje miesto na začiatku radu. „Mám šesť rokov.“

JAZDY NA
PONÍKOVI
\$1,00

Nasledujúce dve hodiny dievčatá vodili svoje trpezlivé poníky dokola po ohradenom priestranstve – s každým jazdcom prešli dva okruhy.

Keď Lulu pomáhala červenovlasému chlapcovi zosadnúť zo Snehulienky, povedala Anne: „Snehulienke a Svetluške sa to páči. Ale myslím, že najviac sa to pozdáva Oriškovi.“

Anna súhlasila. K deťom sa správal vládne a keď ho hladkali, tváril sa tak milo, ako len dokázal. Anna sa obzrela, kto bude jej ďalším jazdcom. Bola to Rozália Laceyová – znovu. Orišok si Rozáliu všimol tiež a tlmene zaerdžal.

„Prišla si na ďalšiu jazdu?“ spýtala sa Anna.

Rozália podala Anne lístok. „Mama mi dala na jarmok celých päť dolárov,“ zdôverila sa Anne. „Všetky som ich minula na lístky na jazdenie s Oriškom.“

Anna sa na Rozáliu usmiala. „To je v poriadku,“ prikývla. „Tak poďme.“

Keď Anna viedla Oriška a Rozáliu okolo ohrady, Rozália sa spýtala: „Kde býva Orišok? Býva-

te na nejakej farme alebo na takom podobnom mieste?“

„Bývame na Hlavnej ulici,“ vysvetľovala Anna. „A Orišek je ubytovaný na dvore za naším domom.“

„Ktorý dom je to?“ chcela vedieť Rozália.

„Biely dom vedľa budovy s ceduľou Salón krásy pani Sandersovej,“ vysvetľovala Anna.

„Ja bývam na Školskej ulici!“ zvolala Rozália. „To znamená, že Orišek a ja sme susedia. Kamoši a susedia.“ Hoci bola v sedle, naklonila sa dopredu a objala Oriška okolo krku.

„Posaď sa rovno,“ upozornila ju Anna. „Nie je to bezpečné.“

„Orišek by mi nikdy neublížil,“ mienila Rozália. „Sme tí najlepší priatelia.“

„Úmyselne by ti neublížil,“ vysvetľovala Anna. „Ale nehody sa stávajú. Ak chceš byť v blízkosti poníkov, musíš dodržiavať bezpečnostné pravidlá.“

„Môžem prísť Oriška navštíviť?“ spýtala sa Rozália. „Prosím, povedz áno.“

„Jasné, že môžeš,“ odpovedala Anna. Usmiala sa na dievča. „Ste predsa kamoši a susedia.“

Orieškova nová priateľka

V ten istý deň neskôr, keď sa Pony tím vrátil späť do výbehu u Harleyovcov, dievčatá ochladili poníky mokrými špongiami. Prebytočnú vodu potom odstránili škrabkami.

„Tá Rozália bola veľmi milé dieťa,“ povedala Anna Lulu a Pam. „Do poníkov je zbláznená rovnako ako my.“

„Jedného dňa z nej určite bude jazdkyňa,“ poznamenala Lulu.

„Na Orieškovi jazdila päťkrát,“ povedala Anna priateľkám.

„Decká Oriška milujú,“ súhlasila Pam. „Len sa pozri, ako môj brat a sestra vždy prosia, aby sa s ním mohli hrať.“

Otec Pam Crandalovej bol zverolekár a jej mama vyučovala jazdu na koni. A tak Pam a päťročné dvojčky Crandalovcov – Jack a Jill – vyrastali v blízkosti koní a vedeli toho o nich naozaj veľa.

„Keď som mala toľko rokov ako teraz Rozália,“ spomínala Lulu, „tiež som si obľúbila poníky. Ale kým som nemala desať a nepresťahovala som sa sem, nijakého som nemala.“

Lulu Sandersová sa presťahovala do Wigginsu k starej mame, zatiaľ čo jej otec pracoval v amazonskej džungli. Teraz už býval u starej mamy Sandersovej aj pán Sanders. Anna vedela, že Lulu je šťastná, že je znovu so svojím otcom. Mama jej zomrela, keď bola Lulu ešte malá, a tak si boli s otcom mimoriadne blízki.

„Ja som mala vlastného poníka tak dlho, ako si len pamätám,“ podotkla Pam.

„Mala poníka dokonca už v škôlke,“ prezradila Anna Lulu.

„A striedavo ste na ňom jazdili, pravda?“ spýtala sa Pam Anny.

„Ustavične,“ prikývla Anna. „Bola to úžasná zábava.“

Anna dala svojmu unavenému poníkovi za hrst' ovsa. „Dnes si bol skvelý, Oriేశok,“ prihovorila sa mu. „Ďakujem.“

Na ďalšie ráno po raňajkách a potom, ako vykonali všetky potrebné práce v stajni, osedlali Anna a Lulu svoje poníky, aby boli pripravené na jazdu po lesných chodníkoch.

Vtom Anna začula, ako dievčenský hlas volá: „Oriేశok“ Oriేశok!“

Zdvihla hlavu a uvidela, ako k nim krížom cez výbeh beží Rozália Laceyová. Rozália dobehla k Oriేశkovi a mocne ho objala okolo šije. Oriేశok spoznal Rozáliu a spokojne zaerdžal.

„Tiež si mi chýbal,“ povedala Rozália.

„Vidím, že si našla náš dom,“ podotkla Anna. Nečakala, že sa Rozália zjaví tak skoro.

„Oriešok býval po celý čas na Hlavnej ulici, a ja som o tom vôbec nevedela,“ vzrušene vyhrkla Rozália.

„Oriešok je tu len rok,“ povedala jej Anna. „Dostala som ho na deviate narodeniny.“

„Aj ja chcem poníka,“ zvolala Rozália. „No mamička mi žiadneho nekúpi. Vraj je to veľa peňazí. Povedala, že si nemôžeme dovoliť ani auto, tak prečo by sme mali poníka. Vysvetľovala som jej, že poník je lepší ako auto.“

„Keď máš poníka, je to veľká zodpovednosť,“ vysvetľovala Anna Rozálii, „a tiež veľa práce.“

„To je mi jedno.“ Rozália vopchala ruku do vrečka nohavíc a vytiahla za hrst' mincí. „Znovu chcem jazdiť na Orieškovi,“ vyhlásila. „Vybrala som si na to peniaze z prasiatka. Vidíš?“

„Na poníkoch sa jazdilo len včera,“ odvetila Anna.

„A teraz beztak odchádzame,“ dodala Lulu. „Ideme jazdiť po lese.“

„Môžem ísť s vami?“ spýtala sa Rozália. „Mama mi to dovoľí. Jediné, čo robím celý deň, je to, že chodím do hlúpeho denného tábora.“

Lulu a Anna si vymenili pohľady. Rozália bola milá, ale určite sa ju nechystali zahrnúť do svojho jazdeckého programu.

„My všetky sme skúsené jazdkyne,“ vysvetľovala Lulu. „A navyše máme len tri poníky.“

„Mohla by som na Oriškovi sedieť spolu s tebou,“ navrhla Rozália Anne. „Nebudem sa vrtieť ani nič podobné.“

„Nie je bezpečné jazdiť tak, že v jednom sedle sedia dvaja jazdci,“ utrúsila Anna.

Skontrolovala si sedlový vak, aby sa ubezpečila, že si zbalila vodu aj jedlo. Potom sa vyšvihla na Oriškov chrbát.

„Mohli by sme sa na Oriškovi striedať,“ prosila Rozália. „A ty by si mohla jazdiť častejšie. Sľubujem.“

Anna pokrútila hlavou.

„Pam a Svetluška nás už čakajú na chodníku,“ povedala Lulu Rozálii. „Musíme ísť.“